

Frumskógurinn lagði borgina undir sig. Vafningsjurtir tóku að teygja sig upp með veggjunum og ná bólfestu á hofþökunum, rótum var borað niður á milli steina og hlaðnir veggir voru miskunnarlaust molaðir með seinvinnu en ómótstæðilegu átaki gróðursins. Leðurblökur tóku sér búsetu inni í konungshöllinni, sem enginn fékk að sjá á dögum Sjú Ta-kuans, og að lokum gleymdist borgin með öllu, nema hvað óljósar sagnir lifðu áfram um fornaldarmenn, sem hefðu byggt hallir inni í frumskóginum.

En Ankor átti eftir að sjá dagsins ljós að nýju. Árið 1868 fann

franskur vísindamaður, Henri Moubot borgina aftur. Hann ritaði um þennan fund sinn fullur aðdáunar: „Maður fellur í stafi um leið og maður sér svo stórfengilegar rústir. Eitt hofanna, sem er sambærilegt við musteri Salomons og smíðað af einhverjum Michelangelo fortíðarinnar, á að skipa heiðurssess við hlið fegurstu bygginga okkar. Það er glæsilegra en nokkur bygging, sem Grikkland eða Rómaveldi hafa lát-ið okkur eftir.“

Siðan Mouhot skrifaði þessi orð hafa fornleifafræðingar unnið mik ið starf í Angkok og nágrenni borgarinnar. Þeir hafa grafið upp bygg-

ingar á 200 ferkílómetra stóru svæði. Enn á sitthvað eflaust eftir að sjá dagsins ljós. En það, sem þegar hefur verið grafið fram virði ist meira en nægilegt til að réttlæta ummæli eins og þau, sem eitt sinn voru sögð að lokinni heimsókn til staðarins: „Ekkert furðuverk heimsins, gert af mannahöndum, er svo einstætt, svo stórkostlegt, svo heillandi, sem hofaborgin í frumskóginum“.

